

Hanne Davidsens tale ved Johnny Madsens begravelse

Taler

Hanne Davidsen
Præst

Dato

12. november 2024

Sted

Thyborøn Kirke

Omstændigheder

Hanne Davidsen holdt denne tale ved musiker og kunstmaler Johnny Madsens begravelse. Hun har kendt Johnny Madsen i over 50 år.

Salmer

Nu falmer skoven trindt om land
Se, nu stiger solen af havets skød
Dejlig er jorden

Ved graven:

Altid frejdig, når du går

Sange af Johnny Madsen:

Den rejsendes dag (inden talen)
Akvariefisk (efter talen)

1 Kære familie og venner. Kære alle sammen!

”Jeg har ikke noget til gode”, sagde Johnny et par måneder før sin død. Og det sagde han, selv om han kun var 73 år. Men det er meget karakteristisk for ham at

5 tænke sådan. Det var et gennemgående træk ved Johnny, at han ikke hang sig i tid og rum, men fokuserede på øjeblikket, nuet. Det var øjeblikket, det gode, intense øjeblik, der var afgørende, der gav livskvalitet. Og netop dét øjeblik fandt han i kunsten, der var hans et og alt. Når han stod på scenen og mærkede suset, når adrenalinen pumpede i kroppen, og han kunne nyde hyldesten fra

10 publikum og den høje stemning. Eller når han sad alene og kæmpede med en melodi eller en tekst, og alt pludselig faldt på plads i et lykkeligt øjeblik. Eller når han stod ved maleriet, og det endelig meddelte ham, at det var færdigt. Eller i et kærligt favntag. Det var nydelsens øjeblik i en frihedsrus, der var det hele værd. Kærligheden og intensiteten ved at skabe var livet for ham.

15

Han har levet et stærkt, til tider kaotisk og anarkistisk liv, og netop derfor havde han ikke mere til gode. Han var til det sidste både *fylt op* af levet liv og *tom*, for inspirationen forsvandt. Picasso sagde engang: *Jeg søger ikke, jeg finder kun*. Og tanken er den, at man ikke kan tvinge kunsten frem. Man skal selvfølgelig

20

arbejde – og det gjorde Johnny så sandelig også uafbrudt, han kom ikke let til sin succes – han arbejdede, men selve kunstens essens, når det lykkes, er en gave, der kommer til en. Det oplevede Johnny mange gange. Og han sagde også TAK for det.

25

Netop den proces beskrev Johnny, da han helt uventet kunne skrive en sang til sin afdøde datter, Ditte. Ordene kom til ham en nat i Spanien. Han havde oplevet den største sorg, et menneske kan få: at miste et barn, og det kom han aldrig over. Derfor havde han også længe ment, at det ville være håbløst at prøve at skrive om den. Men det skete, og netop i den sang lyder det så smukt sådan her:

30

”Og de stunder hvor timeglasset blunder blomstrer glæden en tidlig morgenvind”.

35

Sorgen er ikke overvundet, men i øjeblikkets evighed findes glæden, trods alt, når man skuer ind i universets stjernemat.

Udtrykker han her ganske forsigtigt et opstandelseshåb? Som bekendt var det i et saligt øjeblik, en tidlig påskemorgenstund, at Vor Herre overvandt dødens magt.

40

Nu var Johnny i mange henseender en meget privat mand, og kun ganske få kunne nå helt ind til ham. Hans tro var hans egen. Men en salme, han holdt af, og som han faktisk også har indspillet, er ”Nu falmer skoven”, hvor det poetisk og enfoldigt lyder:

45

*”Og når engang på Herrens bud
vort timeglas udrinder,
en evig sommer hos vor Gud
i Paradis vi finder.”*

50

Måske fandt han trøst i de ord, og måske kan vi i dag, hvor vi siger farvel til ham, finde lindring for vores sorg i sådan en umulig og forunderlig fortælling, der påstår, at vi er i Guds hånd nu og i al evighed.

55

Selv skrev han mange gådefulde ord. Og han var også selv en gådefuld person. Mange af hans figurer i maleriet havde solbriller på, heller ikke dem, kunne man

60 komme helt ind til. Han brugte også befriende humor som skærm. Jeg mener, han blev aldrig plat og sentimental, så hellere fræk og underlig! Og altid gavmild og glædespredende med farver og fede rytmer, så de mørke tanker forsvandt for en stund. Han har virkelig glædet mange mennesker med sin musik, sin folkelige humor og fandenivoldskhed.

65 Og så er der lige en ting mere, jeg vil fremhæve ved Johnny, og som tjener til hans ros. Han var rummelig, han dømte aldrig. Hos ham var der aldrig en løftet pegefinger. Han havde omsorg for de svageste i samfundet. Mange har tit snakket om hans fedtede hår og sjuskede påklædning. Men det var faktisk en
70 måde at vise solidaritet på; han favnede dem, der havde slået sig til blods på systemet og ikke kunne finde sig til rette i det borgerlige samfund. Det var ikke, fordi han var socialist, men det var, fordi han havde et varmt hjerte. Det er også derfor, at så mange sørger i dag. Det var ikke blot hans musik, tekster og billeder, der rørte og bevægede mange, det gjorde også hans åbne og favnende måde at
75 være på.

Johnny var kendt, en rigtig kendis og det var da herligt, og han nød det. Men det havde også sine omkostninger. Så han havde brug for et skjulested, et sted at være sig selv og finde ro. Og sådan et sted fandt han i sit dejlige hjem på Fanø. I
80 de sidste mange år af sit liv boede han sammen med sin kæreste Rosita i det store hus. Og med hende fulgte en hel ny familie med børn og børnebørn, en ny glæde kom ind i hans liv.

På en gravsten for en ukendt engelsk soldat på Sønderho kirkegård står der
85 «Unknown but know unto God”. Ukendt, men fuldt ud kendt af Gud. Vi spørger nogle gange: Hvem er jeg? For vi kan ikke finde os selv. Også andre kan forekomme os gådefulde. Vi kender ingen helt til bunds. Der vil altid være et utilgængeligt rum hos den anden, vi ikke kan nå ind til. Men alle er kendt af Gud. Og ikke blot kendt, men også anerkendt og elsket - trods alle vores fejl og
90 mangler. Tilgivelse er kristendommens kerne. Og dertil kommer forsoning. Med Gud i hjertet kan vi forsones os med det liv, vi fik og var med til at forme; forsones os med os selv og den utilstrækkelighed, vi må se i øjnene, og forsones os med hinanden. Det er ikke nemt. Men jeg tror, at Johnny gjorde det til sidst, forsonede sig, og lukkede sine øjne med fred.

95 For da døden nærmede sig, var han afklaret og accepterede det, men talte ikke gerne om det. Rosita stod ufravigeligt ved hans side den sidste tid. Hun var ham

100 en stor støtte de sidste mange år – med hendes kærlighed, tålmodighed og jordnære og praktiske handlekraft.

Johnny ønskede til sidst at komme hjem. Hjem til sin elskede hjemstavn. Thyborøn – her er han født og opvokset. Her havde han sin rod, og var elsket som den han var. Som rigtig vestjyde og thyborøner. En identitet han aldrig
105 forlod. Her hørte han til. Her var hans stovte mor-Oda, som han holdt så utrolig meget af. Nu følger han hende, for han skal også hjem til Gud, som man siger. Ikke fordi jeg tror, at Johnny, tænkte så meget på et efterliv, og dog har han udtrykt drømmen om et gensyn med sine kære på den anden side. Så inderst inde hvilede han i en tro på at være i Guds hånd, født under en heldig stjerne,
110 velsignet af Gud lige var begyndelsen og helt ind i evighedens lyse øjeblik.

Vi siger jo også i jordpåkastelsesritualet: *Af jord er du kommet* – altså kommet af livets Gud, velsignet med livets gave. *Til jord skal du blive* – ja, vi lever så godt, som vi nu kan, ingen er fuldkommen, og til sidst er det forbi. Men Gud vil give
115 os mere: *Af jorden skal du igen opstå* – livets Gud sprænger alle grænser og skænker os håbet om liv og lys, fællesskab og glæde hos sig i Paradis. Hvad det egentlig betyder, ved vi ikke; det er ikke til at forstå med vores forstand, men hjertet bevæges, for det er 'Godt Nyt', det er det kristne evangelium. Det skænker os drømmen, så vi ikke skal gribes af frygt, når vi skal dø, og så vi
120 fortrøstningsfulde kan sige farvel.

Mit håb er, at I alle, ikke mindst Rosita, Rasmus, Amalie, Banjo, Ziggy og lille Oda, og Mich og Margit, men også alle I hans gode venner og kollegaer gennem et langt liv, at alle I, som er ladet tilbage, må mærke, at Gud er med jer i de mørke
125 stunder. Vi tænker tilbage på et broget liv, et liv på godt og ondt, præget af kærlighed og brud, nærhed og afstand. Et svært og bøvlet liv, men også et liv fuld af glæde og fest. Og først og fremmest fuld af den musik, vi alle elsker.

Lige nu fylder sorgen, som jo er et klart vidnesbyrd om kærligheden, der var og
130 er.

Men trøsten er, at ingen er glemt alle er gemt i Guds hjerte og erindring.

Amen!

135

Kilde

Manuskript tilsendt af taler

140 **Kildetype**

Digitalt manuskript

Tags

Begravelsestale, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

145 <https://www.dansketaler.dk/tale/hanne-davidsens-tale-ved-johnny-madsens-begravelse>

150

155

160

165

170

175